

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZÁPAD SLUNCE

Erin Hunterová

Albatros

Kočí válečníci: Nové proroctví (6) – Západ slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

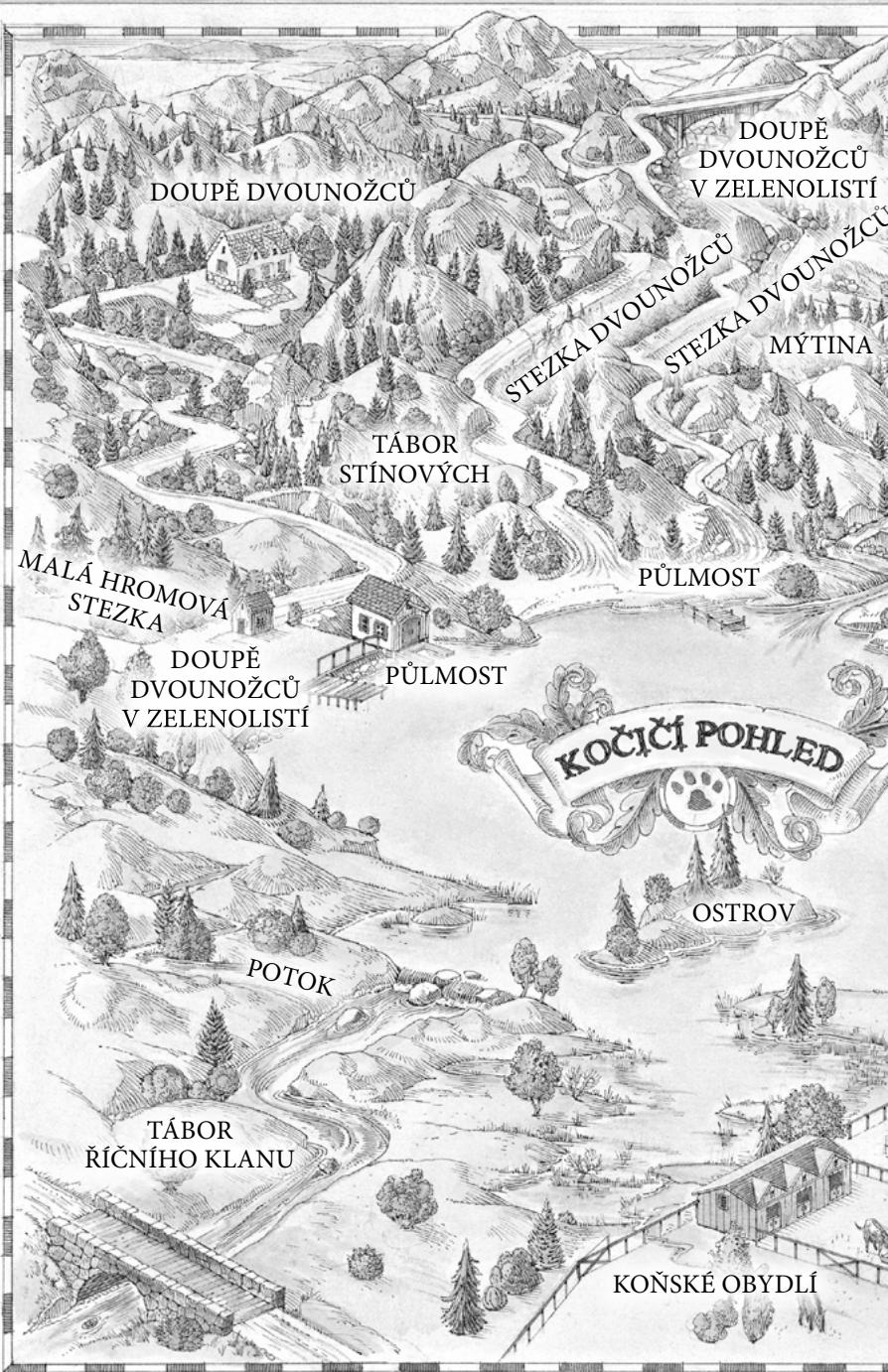
Libor Balák

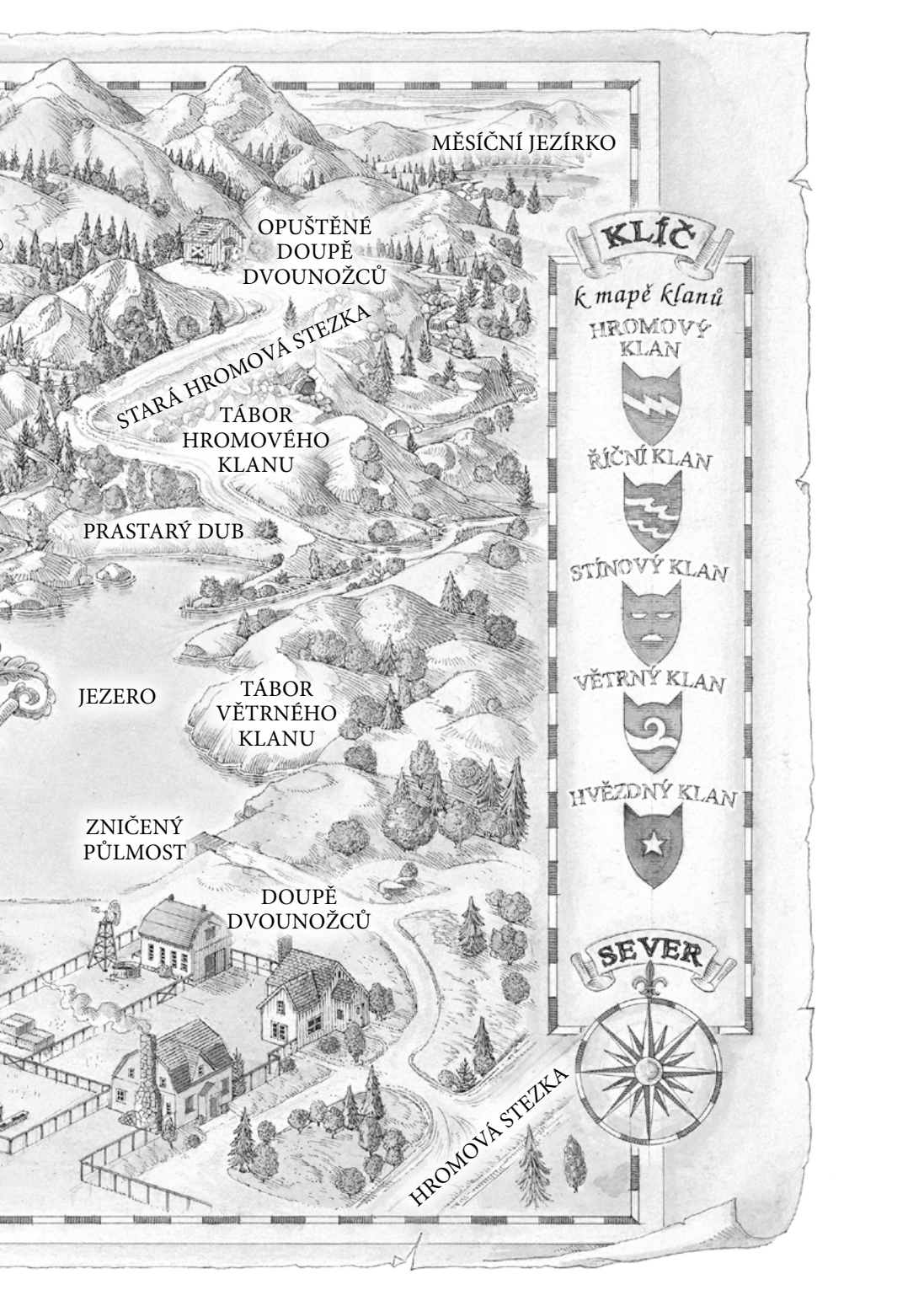
Kočí válečníci: Nové proroctví (6) – Západ slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Albatros

MĚSÍČNÍ JEZÍRKO

OPUŠTĚNÉ
DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ

STARÁ HROMOVÁ STEZKA

TÁBOR
HROMOVÉHO
KLANU

PRASTARÝ DUB

JEZERO

TÁBOR
VĚTRNÉHO
KLANU

ZNIČENÝ
PŮLMOST

DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ

HROMOVÁ STEZKA

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

*Rodu Ritchiemu, který jako první zjistil, co se skutečně děje
za plotem zahrady...*

NOVÉ PROROCTVÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZÁPAD SLUNCE

Erin Hunterová

Albatros

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: The New Prophecy – Sunset

© Working Partners Limited, 2007

Translation © Beata Krenželoková, 2023

Interior art © Owen Richardson, 2015

Map art © Dave Stevenson, 2015

Cover art Owen Richardson, 2015

ISBN 978-80-00-07033-9

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými
očima

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

BĚLUNKA – učednice

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovýmá očima

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrý-
ma očima

BŘÍZOTLAPKA – učedník

DEŠŤOVOUS – tmavě šedý kocour s modrýmá očima

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenýmá očima

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a janta-
rovýmá očima

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

BĚLUNKA – bílá kočička se zelenýmá očima

BŘÍZOTLAPKA – světle hnědý mourek

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelený-
ma očima, matka Prachovousových koťat

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýmá očima

KOPRETINA – kočka s dlouhou, krémově šedou srstí, která žila
poblíž koňských stájí

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

ZLATKA – světle zrzavá kočka

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem
kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

KOUŘOTLAPKA – učedník

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

MATKY

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mouroka

STARŠÍ

BALVAN – štíhlý šedý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

SOVÍFOUSEK – světle hnědý, mourovatý kocour

NOČNICE – černá kočka

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

MATKY

BĚLINA – malá bílá kočka

STARŠÍ

SASANKA – trojbarevná kočka

HBITÝ OCAS – krémově hnědý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITELKA

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

BUKOTLAPKA – učedník

JESTŘÁB – tmavě hnědý kocour s bílým bříškem a ledově modrýma očima

HRABOŠÁK – malý, hnědý, mourovatý kocour

VLAŠTOVKA – tmavá, mourovatá kočka

KAMENÁK – šedý kocour

RÁKOS – černý kocour

VLNKOTLAPKA – učedník

MATKY

MECHOVKA – trojbarevná kočka

KVĚTINA – světle šedá kočka

STARŠÍ

TLAPA – podsaditý mourek

KMEN TEKOUČÍ VODY

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBY (ŘÍČKA) – hnědá, mourovatá kočka

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovými očima

OSTATNÍ

KOUŘ – svalnatý šedobílý kocour, který žije ve stodole poblíž koňských stájí

NITKA – malá šedobílá kočka žijící s Kouřem

PIP – černobílý teriér, jenž žije s dvounožci poblíž koňského obydlí

PŮLNOC – jezevčice pozorující hvězdy, která žije u moře

ÚVOD

V lese panovala tma. Stébla vysoké trávy se v bezvětrí ani nehnula a obrovský mourek se tiše plížil v jejich stínech. Zastavil se a s přimhouřenýma jantarovýma očima nastražil uši. Na obloze nad jeho hlavou nezářil žádný měsíc ani hvězdy, ale kmeny stromů hustě pokryté houbami zalévaly půdu pod jeho packami tajemnou září.

Veliký mourek otevřel tlamu, aby nasál vzduch, ale neočekával, že by ucítil nějakou kořist. Věděl, že chvění kapradí nic neznamená a že mihotavé záblesky v temnotě, které vždy spatřil jen koutkem oka, okamžitě zmizí jako mlha, kdyby se k nim vrhl. Na tomto místě sice hlad neexistoval, ale on toužil opět ucítit to vzrušení, když zarývá drápy do své kořisti, a vychutnat si to první lahodné sousto po úspěšném lovu.

Jakmile k němu doval nový pach, zjeřily se mu všechny chlupy v zátylku i na ramenou; pach patřil kočce, ale ani jedné z těch dvou, se kterými se už na tomto místě potkal. Tohle byla kočka, kterou znával kdysi. Začal se plížit kupředu a následoval pach-

vou stopu, až dokud stromy neprořídly a on se neobjevil na okraji mýtiny zalité bledým světlem. Druhá kočka se k němu přes otevřené prostranství rozběhla; uši měla přitisknuté k hlavě a oči třetila hrůzou.

„Měsíční drápe!“ vydechl nově příchozí, když se smykem zastavil a bojácně se skrčil k zemi. „Kde ses tu vzal? Myslel jsem, že jsem tu sám.“

„Postav se, Proužku,“ zaburácel mourek zhnuseně. „Přestaň se krčit jako nějaké vyděšené kotě.“

Proužek se tedy napřímil a párkrát se rychle olízl. Jeho kožíšek, který se kdysi leskl jako vykrmená rybka, byl nyní vetchý a plný bodláků. „Já tomuhle místu nerozumím,“ mňoukl. „Kde to jsme? Kde je Hvězdný klan?“

„Po tomto místě Hvězdní nenašlapují.“

Proužek vytřeštil oči. „Proč ne? A proč je tu pořád tma? Kde je měsíc?“ Celý se otrásl a pokračoval: „Myslel jsem, že budeme na obloze lovit s našimi válečnickými předky a shlížet na druhy z klanu.“

Měsíční dráp tiše zasyčel. „To není náš úděl. Ale já nepotřebuji hvězdnou záři, aby mi osvětila cestu. Pokud si Hvězdný klan myslí, že na nás může zapomenout, šeredně se plete.“

Otočil se k Proužkovi zády a začal se prodírat kapradím, aniž by se zajímal, jestli ho druhý kocour následuje.

„Počkej,“ vydechl Proužek, jak se za ním hnál. „Řekni mi, jak jsi to myslel.“

Obrovský mourek se ohlédl přes rameno; v jantarových očích se mu odrážel bledý svit. „Ohnivý měsíc si myslí, že vyhrál, když mi Postrach vzal všech devět životů. Je to hlupák. To, co mezi námi je, ještě neskončilo.“

„Ale co bys teď mohl Ohnivému udělat?“ namítl Proužek. „Nemůžeš z tohoto lesa odejít. Vím to, zkoušel jsem to. Ale ať dojdu jakkoli daleko, pořád jsou všude stromy a nikde žádné světlo.“

Měsíční dráp neodpověděl hned. Běžel podrostem dál a Proužek ho stále následoval. Menšího kocoura vylekalo každé zašustění kapradí i každé mihnutí stínu dopadajícího na zem. Náhle se zastavil, rozhlédl se kolem sebe, otevřel tlamičku a zavětril.

„Cítím Zlomeného měsíce!“ zvolal. „On je tu také? Zlomený měsíc, kde jsi?“

Měsíční dráp se ohlédl. „Šetři dechem. Zlomený ti neodpoví. Ucítíš tu mnoho koček, ale jen zřídka se s některou setkáš tváří v tvář. Možná jsme uvěznění na stejném místě, ale jsme tu každý sám.“

„Tak co bys mohl Ohnivému měsíci udělat?“ zeptal se Proužek. „Vždyť on v tomhle lese není.“

„Já mu neudělám nic,“ zavrčel Měsíční dráp tiše, ale výhružně. „Postarají se o něj mí synové. Společně. Jestřáb a Ostrodráp Ohnivému měsíci ukáží, že tuhle bitvu ještě ani zdaleka nevyhrál.“

Proužek si prohlédl výraz svého bývalého velitele, a pak opět odvrátil zrak. „Ale jak přinutíš Jestřába a Ostrodrápa udělat to, co chceš?“

Měsíční dráp ho švihnutím ocasu umlčel. Protáhl si drápy a zaryl je do země pod sebou. „Naučil jsem se, jak jim našlapovat ve snech,“ zasyčel. „A mám čas. Všechno čas na světě. Až toho prašivého mazlíčka zničí, udělám z nich velitele jejich klanů a ukážu jim, co je to skutečná moc.“

Proužek couvl zpátky do skrytu kapradí. „Lepšího učitele by mít nemohli,“ mňoukl.

„Naučí se těm nejlepším bojovým dovednostem v lese,“ pokračoval Měsíční dráp, jako by druhý kocour ani nepromluvil. „Naučí se nemít slitování s žádnou kočkou, která se jim opováží postavit. A nakonec si rozdělí celé území okolo jezera mezi sebe.“

„Ale jsou čtyři klany...“

„A brzy už budou jen dva. Dva klany čistokrevných válečníků, které neoslabují žádní mazlíčci ani poloviční klanové kočky. Ohnivý měsíc už k sobě vzal tu zbytečnou hromadu chlupů z koňského obydlí a její ukňouraná kotata. Takhle se snad vede klan?!“

Proužek na znamení souhlasu sklonil hlavu.

„Jestráb je neohrožený,“ zamručel Měsíční dráp uznale. „Dokázal to, když vyhnal z území Říčních toho jezevce. A také projevil moudrost, když pomohl své sestře stát se léčitelkou. Její podpora Jestrábovi pomůže na cestě k velení a on si to uvědomuje. Ví, že moc získají pouze ti, kteří ji chtějí nejvíc.“

„Ano, je to skutečně tvůj syn.“ Ta slova z Proužka vyplynula jako voda z obráceného listu, ale jestli v nich Měsíční dráp zaznamenal narážku, ignoroval ji.

„A pokud jde o Ostrodrápa...“ Měsíční dráp přimhouřil oči a pokračoval: „Také má kuráž, ale problémem je jeho oddanost tomu hlupákoví, Ohnivému měsíci. Musí se naučit, že nesmí dovolit, aby mu cokoli stálo v cestě – jeho velitel, válečnický zákoník ani samotný Hvězdný klan. Poté, co podnikl tu výpravu k místu utápějícího se slunce a dovedl klany do nového domova, vysloužil si respekt všech koček. Už jen díky takové reputaci by pro něj mělo být snadné převzít kontrolu.“ Narovnal se a svaly na ramenou se mu zavlnily. „Ukážu mu, jak na to.“

„Mohl bych ti pomoci,“ nabídl se Proužek.

Měsíční dráp se k němu otočil s chladným opovržením v očích. „Nepotřebuji tvou pomoc. Neslyšel jsi mě snad, když jsem ti říkal, že v tomto temném lese je každá kočka sama za sebe?“

Proužek se otřásl. „Ale je tu takové prázdno a ticho... Měsíční drápe, dovol mi jít s tebou.“

„Ne.“ V hlase Měsíčního drápa zazněl sice náznak lítosti, ale žádné zaváhání. „Nesnaž se mě sledovat. Tady kočky nemají žádné přátele ani spojence. Každá tu musí našlapovat po své temné cestě sama.“

Proužek se posadil a stočil si ocásek kolem předních tlapek. „A kam teď půjdeš?“

„Setkat se se syny.“ Dráp se rozběhl po stezce pryč. Kožíšek se mu leskl v nažloutlém, bledém svitu. Proužek zůstal sám a krčil se ve stínu kapradí.

Než Měsíční dráp zmizel mezi stromy, ohlédl se přes rameno, aby ještě učinil poslední slib: „Ohnivý měsíc se dozví, že jsem ještě neskončil. Možná mu zbývá pět životů, ale budu ho prostřednictvím svých synů pronásledovat, dokud mu je nevyrvu všechny. Toto bude jediná bitva, kterou nevyhraje.“

KAPITOLA 1

Ostrodráp stál uprostřed mýtiny a rozhlížel se po tom, co z tábora Hromových zbylo. Nad stromy obklopujícími skalní kotlinu visel srpek měsíce tenký jako dráp. Jeho bledá záře osvětlila rozdupaná doupata, zničenou a rozházenou trnovou bariéru u vchodu do tábora a zraněné kočky z Hromového klanu, které se s naježenými kožíšky a hrůzou ve vytřeštěných očích pomalu plazily ven ze stínů. Ostrodráp stále slyšel dupání jezevců valících se pryč. Podrost nad vchodem do tábora se ještě chvěl, jak se jím prodrali ven, vyhnání Jednofousým měsícem a větrnými válečníky, kteří přišli Hromovým na pomoc právě včas.

Ale nebyl to pohled na tuto zkázu, z kterého se Ostrodrápovi zježila srst a přimrzly tlapky k zemi. Dvě kočky, o kterých si myslel, že už je nikdy neuvidí, se opatrně prodíraly mezi roztroušeným trním ve vchodu do tábora. Nebyly zraněné a kožíšky měly uhlazené, ale oči jim plály zděšením.

„Hrome! Co tady děláte?“ zvolal Ostrodráp.

Svalnatý šedý kocour k němu popošel blíž, aby se s ním mohl

pozdravit čumáčkem. „Rád tě zase vidím,“ mňoukl. „Já... Chtěl jsem zjistit, jestli jste našli nějaké místo k životu. Ale co se tady stalo?“

„Jezevci,“ odpověděl Ostrodráp. Rozhlédl se okolo a dumal, odkud nejlépe začít svým zraněným a vyděšeným druhům z klanu pomáhat.

Štíhlá hnědá mourka stojící vedle Hroma přejela Ostrodrápo-
vi ocasem po dlouhém šrámu na rameni. „Jsi zraněný,“ mňoukla.

Ostrodráp zastříhal ušima. „To nic není. Vítej v Hromovém klanu, Říčko. Je mi líto, že jste museli putovat tak daleko, abyste nás našli takhle.“ Odmlčel se a pohledem přejel z jedné kočky na druhou. „Je v Kmeni tekoucí vody všechno v pořádku? Nečekal jsem, že nás přijdete navštívit tak brzy.“

Hrom střelil po Říčce pohledem; tak rychle, že to Ostrodráp téměř nepostřehl. „Všechno je v pořádku,“ mňoukl. „Jen jsme se chtěli ujistit, že jste našli nové místo, jak Hvězdný klan slíbil.“

Ostrodráp se rozhlédl po zničeném táboře; zdrcené kočky klopýtaly přes zbytky svého domova. „Ano, našli jsme ho,“ zamumlal.

„Říkal jsi, že vás napadli jezevci?“ pobídla ho Říčka zmateně.

„Přišli sem záměrně,“ pustil se Ostrodráp do vysvětlování. „Hvězdný klan ví, odkud přišli, ale bylo jich víc, než jsem kdy v životě viděl. Všechny by nás zabili, kdyby se neobjevili Větrní.“ Packy se mu chvěly, a tak zaryl drápy do krví nasáklé země, aby udržel rovnováhu.

Hrom přikývl. „Nemusíš nám to teď vyprávět. Jak můžeme pomoci?“

Ostrodráp v duchu poděkoval Hvězdnému klanu, že si vybrali

zrovna tuto chvíli, aby poslali jeho starého přítele zpátky ke klanům. Prožili toho s Hromem na výpravě k místu utápějícího se slunce hodně a Ostrodráp věděl, že není moc koček, které by teď měl po svém boku raději.

Náhle otočil hlavu; z rozdupaného trsu kapradí na okraji kotliny se ozvalo tiché zakvívání. „Musíme najít všechny kočky, které jsou vážně zraněné. Některé z nich už možná budou na cestě k Hvězdnému klanu,“ varoval je a pohlédl na Říčku. „Jezevci nás přišli zabít, ne vyhnat.“

Říčka mu pohled pevně opětovala. „Ať už udělali cokoli, chceme pomoci. Už jsem takovou krutost zažila od Šavlozuba, pamatuješ?“ Šavlozub byla obří horská kočka, která terorizovala Kmen tekoucí vody po mnoho úplňků, než k nim dorazily kočky z lesa. Hromova sestra Pírka zemřela při pádu, který to divoké zvíře zabil.

„Uděláme, co bude třeba,“ slíbil Hrom. „Jen nám přiřaď úkoly. Jsi teď zástupcem velitele Hromového klanu?“

Ostrodráp zkoumal pohledem kousek mechu, který uvěznil pod svou přední packou. „Ne,“ přiznal. „Ohnivý měsíc se rozhodl, že nového zástupce nezvolí. Chce poskytnout Šedému pruhovi více času na to, aby se mohl vrátit.“

„To musí být těžké.“ V Hromově hlasu se ozýval náznak soucitu a Ostrodráp sebou trhl. Nechtěl, aby ho nějaká kočka litovala.

Najednou Říčka ztuhla. „Neříkal jsi, že všichni jezevci už jsou pryč?“ zasyčela.

Ostrodráp se rychle otočil, ale hned se zase uklidnil, jelikož z mrtvého trsu kapradí se vynořil známý černobílý čumák.

Hrom svým ocasem něžně pohládl Říčku po rameni. „To je

Půlnoc,“ mňoukl. „Ta by neublížila žádné kočce.“ Rozběhl se kupředu, aby se se starší jezevčicí pozdravil.

Půlnoc přimhouřila své krátkozraké oči. Pak na Hroma kývla a zabručela: „Kočičí přítel z výpravy. Ráda tě opět vidím. A toto je ta kočka z horského kmene, že ano?“ dodala a čumákem pokývla směrem k Říčce.

„Přesně tak,“ mňoukl Hrom. „Tohle je Říčka, lovkyně kořisti z Kmene tekoucí vody.“ Kývl na Říčku ocasem, aby přišla za nimi; ta ho neochotně poslechla, jako by stále nemohla uvěřit, že je jezevčice přátelská. Ostrodráp její pocity chápal; znal sice Půlnoc stejně dobře jako kteroukoli kočku, ale bylo těžké se dívat na její mohutné tělo a nepředstavit si zároveň cvakající čelisti, divoce planoucí oči a drápy trhající kočičí srst jako listy v novolistí...

Ozvalo se dunění těžkých tlap, a když vzhlédl, spatřil Půlnoc hned vedle sebe. Stála tam, její zářivé kulaté oči se leskly zármutkem a zároveň plály zlostí. „Mé varování přišlo příliš pozdě,“ zaskřípěla. „Nedokázala jsem udělat dost.“

„Přivedla jsi nám na pomoc Větrné,“ poznamenal Ostrodráp. „Bez tebe by jezevci celý náš klan vyhladili.“

Půlnoc sklopila hlavu; bílý pruh, který se jí táhl po celé délce čumáku, se třpytil v bledé měsíční záři. „Stydím se za své druhy.“

„Každá kočka ví, že jsi s tím útokem neměla nic společného,“ ujistil ji Ostrodráp. „Vždycky budeš v našem klanu vítaná.“

Půlnoc ale stále vypadala ztrápeně. Ostrodráp za ní uprostřed mýtiny spatřil svého klanového velitele s Jednofousým měsícem a větrnými válečníky. Rozběhl se k nim a ocasem mávl na Hroma i Říčku, aby ho následovali. O jednu liščí délku dál se pod převráceným trnovým keřem skláněla nad bezvládným tělem Šediváka

Jezerní lístka. Ostrodráp chvíli přemýšlel, jestli není šedý válečník mrtvý, ale pak si všiml, jak Šedivák škulbl ocasem. *Hvězdný klan nám dnes večer nevezme všechny válečníky*, pomyslel si odhodlaně.

Ohnivý měsíc stále ztěžka oddechoval po tom úsilí, které v boji vynaložil. Zrzavý kožíšek měl roztrhaný a z dlouhého škrábance ve slabíně mu crčela krev. Ostrodráp zalila vlna obav. Ztratil snad jeho velitel další život? Tak či onak byl vážně zraněný. *Budu mu pomáhat do posledního dechu*, zapřísáhl se v duchu Ostrodráp. *Společně z toho zvládneme klan dostat, až nakonec vyjdeme ještě silnější.*

Navzdory zraněním však Ohnivému zářily oči, když se usadil před velitele Větrných, Jednofousého měsíce. „Patří vám díky celého Hromového klanu,“ mňoukl.

„Pochybuji, že budete mít s těmi jezevci ještě nějaké problémy,“ odpověděl Jednofousý. „Ale můžu ti tu na hlídku nechat pár svých válečníků, pokud chceš.“

„Ne, děkuji. Nemyslím si, že je budeme potřebovat.“ Vřelost v očích Ohnivého měsíce odrážela dlouhodobé přátelství panujících mezi těmito dvěma kocoury. Ostrodráp tiše poděkoval Hvězdnému klanu, že to napětí, které všichni cítili od doby, co se Jednofousý stal velitelem Větrného klanu, už bylo konečně pryč. „Nepotřebují tví válečníci, aby se na ně podívala naše léčitelka, než se vydáte zpátky?“ dodal velitel Hromových. „Pokud je některý z nich vážně zraněný, může tu samozřejmě zůstat.“

Ostrodráp se ohlédl na Jezerní lístku, která se stále skláněla nad Šedivákem. Když zaslechla Ohnivého měsíce, zvedla hlavu a zahleděla se přes mýtinu na větrné válečníky. Ostrodráp soucitně píchlo u srdce, když mezi nimi pohledem vyhledala jednoho

konkrétního. Před dvěma dny opustili Jezerní lístka s Vranipírkem své klany, aby mohli být spolu, ale zpráva o útoku jezevců je přivedla zpátky. Ostrodráp doufal, že Lístka už zůstane doma nadobro; Hromový klan ji teď bude potřebovat víc než kdy dřív, když bylo v bitvě s jezevci zraněno tolik koček.

Vranipírko zíral na své packy, jako by se Lístčinu pohledu záměrně vyhýbal. Na slabínách měl široký škrábanec, kde mu chyběla srst, ale rána už přestala krváčet a celou vahou dokázal stát na všech čtyřech. Pavochlup měl natržené ucho a zástupkyně velitele Větrných, Popílka, krvácela z ramene, ale žádné z jejich zranění nevypadalo tak vážně, aby se válečníci nemohli vrátit zpátky do svého tábora.

„Myslím, že všichni cestu zvládneme, díky Hvězdnému klanu,“ odpověděl Jednofousý veliteli Hromových. „Pokud si jsi jistý, že už naši pomoc nepotřebujete, vrátíme se na vlastní území.“

Vranipírko zvedl hlavu a vrhl směrem k Lístce pohled plný beznaděje. Ta se vyškrábala na packy a přiběhla k němu. Stáli kousek dál od ostatních koček, hlavy u sebe. Ostrodráp je ze stínů slyšel, ale nechtěl se pohnout, aby je nevyrušil.

„Měj se, Vranipírko,“ zamumlala přiškrceně Jezerní lístka. „Už bychom se raději neměli vídat.“

Vranipírkovi se zablesklo v očích a Ostrodráp si na chvíli myslel, že bude něco namítat. Pak ale zatřásl hlavou a mňoukl: „Máš pravdu. Nemohlo by to fungovat. Nikdy pro tebe nebudu znamenat dost.“

Lístka zaryla drápy do země. „Znamenáš pro mě víc, než bys kdy dokázal pochopit.“

Vranipírko trhl špičkou ocasu. „Jsi léčitelka. Už chápu, co to

znamená. Ať tě provází Hvězdný klan, Jezerní lístko. Nikdy na tebe nezapomenu.“

Přitiskli se k sobě čumáčky; byl to něžný dotyk, jenž trval jen chvíli. Pak se Vranipírko otočil zpátky ke svým druhům. Lístka sledovala, jak odchází, a oči se jí bolestně leskly.

Pavochlup vrhl po Vranipírkovi temný pohled a Lasičák se k němu jízlivě otočil zády, ale Jednofousý měsíc neřekl nic. Jen mávnutím ocasu svolal všechny své válečníky a vyvedl je z tábora ven.

„Ještě jednou vám děkujeme!“ zavolal za nimi Ohnivý měsíc. „Ať vám na cestu svítí Hvězdný klan.“

Jezerní lístka jen nehnutě stála, dokud Vranipírkův šedočerný kožíšek nezmizel ve stínech stromů. Pak přeběhla přes mýtinu k Popeluščině doupěti. Cestou si ocasem přivolala Zářenku, která Popelušce už v minulosti s léčitelskými povinnostmi pomáhala.

„Jsi si jistá?“ zeptala se Zářenka váhavě.

„Samozřejmě, že jsem,“ mňoukla Lístka hlasem rozedraným vyčerpáním a smutkem. „Všechny kočky z klanu jsou zraněné. Budu za tvé dovednosti vděčná.“

Zářenčino zdravé oko se rozzářilo, a když Lístku následovala do doupěte, zdálo se, že její vlastní únava už z ní opadla.

„To je Hrom a Říčka?“

Ostrodráp sebou trhl, když mu do ucha zachraptěl něčí hlas. Objevila se vedle něj Veverka. Tmavě zrzavý kožíšek měla potřísněný krví a špičku jednoho ucha měla roztrženou.

„Nevidíš snad?“ odpověděl Ostrodráp, ale až příliš pozdě si uvědomil, jak ostře to vyznělo. „Omlouvám se...“ začal.

Veverka se o krok přiblížila, aby se o něj otřela kožíškem. Špič-

ku svého ocasu mu položila na tlamičku. „Ty hloupý chlupáci,“ šeptla.

Ostrodráp ztuhl a přemýšlel, jestli si tu náklonnost v jejích zelených očích jen nepředstavuje. Pak se podíval za ni a uviděl, jak na něj Šedivák s přimhouřenýma očima zlostně zírá.

Veverka si ale Šediváka nevšímala. Odbelhala se kolem Ostrodrápa za novými návštěvníky. „Díky Hvězdnému klanu, že jste přišli,“ mňoukla, jako by Ostrodrápovi četla myšlenky. „Potřebujeme teď všechny přátele.“

Ostrodráp svěsil vyčerpáním ramena, jen si představil, co všechno budou muset udělat. Ošetřit rány, přestavět doupata, nasbírat úlovky... „Promluvíme si s Ohnivým měsícem a pustíme se do práce.“

Vydali se za svým klanovým velitelem a cestou se k nim dobelhal Trnodráp. Z hluboké rány nad jedním okem mu tekla krev. „Hrome?“ zamumlal a zmateně přitom potřásl hlavou. „Ne, to nemůže být pravda...“ Zlatohnědý válečník se sesunul k zemi, zůstal ležet a ztěžka dýchal.

Veverka mu položila ocásek na rameno, aby ho donutila zůstat v klidu ležet, dokud mu nebudou moct ošetřit rány. Ostrodráp dovedl Hroma s Říčkou za Ohnivým měsícem.

Klanový velitel překvapeně vytřeštil oči. „Hrom... a Říčka! Co tady děláte?“

„Na vysvětlování bude čas později,“ mňoukl Hrom. „Zatím nám přiděl nějakou práci, Ohnivý měsíci.“

Ohnivý se rozhlédl po mýtině, jako by si nebyl jistý, kde začít. „Měli bychom se postarat o válečnické doupě, aby se měly zraněné kočky kde vyspat... ale taky potřebujeme dát do pořádku trnovou bariéru u vchodu do tábora.“

Celý tábor byl zničený a jen pár hromových koček bylo v takovém stavu, aby ho mohly začít obnovovat. Šedivák ležel skrčený na zemi a krvácel ze slabiny a z přední nohy, zatímco Lístka mu přikládala na rány pavučiny. Dokulhal k ní i Bílý mrak; jednu přední packu držel ve vzduchu a ze strženého drápu mu crčela krev. „Ahoj, Hrome,“ mňoukl, když ho míjel, jako by to byla tak zvláštní noc, že něco jako přítomnost starého přítele už ho vůbec nemohlo překvapit. „Jezerní lístko, můžu dostat trochu té pavučiny?“

Chvilí po něm se objevila Bouřka; hlavu měla skloněnou vyčerpáním a ocas táhla za sebou v prachu. Jakmile spatřila Jezerní lístku, zaraženě se zastavila. Pak se otočila čelem k Ohnivému měsíci, v zelených očích tázavý pohled.

„Lístka je zpátky?“ mňoukla. „Co se stalo?“

Ohnivý měsíc zavrtěl hlavou, aby ji umlčel. „Promluvíme si s ní později,“ slíbil. „Zatím je doma a to je to, na čem teď záleží.“

„Ohnivý měsíci!“ ozvalo se zavřískání z druhé strany mýtiny. „Ohnivý měsíci, už jsou ti požírači vraního žrádla pryč?“

Ostrodráp se otočil a spatřil tři starší: Myšku, Zlatku a Dlouhého. Museli se ve tmě opatrně vydat dolů po povalených balvanech vedoucích k římse, na které měl své doupě Ohnivý měsíc. Ukryli se tam, když pod nimi zuřila bitva. Hlas, který se ozval, patřil Myšce; přišla o kousek srsti na rameni, Dlouhému krvácel ocas a Zlatka měla na boku hluboký škrábanec. Myška ovinula Dlouhému ocas kolem ramen a vedla ho dolů.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Ostrodráp, který jim vyšel naproti.

„Ano,“ zabručela Myška. „Jeden jezevec se snažil na Vysokou římsu vyškrábat, ale poslali jsme ho zpátky dolů rychleji, než zamýšlel.“

